

2 iulie – 10 iulie

Puterea mărturiei personale

Textul de memorat: „Căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit.” (Faptele apostolilor 4:20)

Există o putere deosebită în relatarea experienței personale. Când inima este încălzită de dragostea lui Hristos și suntem schimbați prin harul Său, avem ceva semnificativ de spus despre El. Un lucru este să povestim ce a făcut Isus pentru altcineva și cu totul altceva este să spunem ce a făcut El pentru noi, în mod personal.

E dificil să aduci argumente contra experienței personale. Oamenii pot să îți comenteze credința, felul în care interpretezi un text sau chiar și să ia în râs religia, în general. Însă, când cineva poate spune: „Cândva eram fără speranță și acum am speranță; eram copleșit de vină, dar acum simt pace; nu aveam niciun rost în viață, dar acum am un scop”, chiar și cei sceptici simt impactul puterii Evangheliei.

Cu toate că unii oameni au parte de convertiri subite și dramatice, așa cum i s-a întâmplat apostolului Pavel pe drumul spre Damasc, mult mai adesea o convertire are loc pe măsură ce omul își dă seama tot mai mult cât de valoros este Mântuitorul, are o apreciere profundă a harului Său și un simțământ adânc de recunoștință pentru mântuirea oferită fără plată. Hristos reorientează în mod radical viața noastră. Aceasta este experiența de care lumea are nevoie cu disperare și pe care o dorește.

Duminică, 5 iulie – Martori neobișnuiți

1. De ce crezi că Isus l-a trimis pe acel om să spună familiei și prietenilor săi în Decapole ce i-a făcut Domnul în loc să îl țină lângă El și să-l ajute să crească în credință? Marcu 5:15-20

Termenul *Decapole* este format din două cuvinte: *deca*, „zece”, și *polis*, „orașe, cetăți”. În primul secol, regiunea Decapole cuprindea zece cetăți situate de-a lungul țărmului Mării Galileei, unite prin limbă și cultură. Multă lume îl cunoștea pe îndrăcitul din acea regiune. El semănase frică în inima oamenilor prin comportamentul său impredictibil și violent. Dar Isus a văzut în el o ființă care tânjea după ceva mai bun și l-a eliberat în mod minunat de demonii care îl chinuiau.

Când au auzit că Isus le-a permis demonilor să intre în turma de porci și că aceștia s-au aruncat în mare, localnicii au venit să vadă ce se întâmplase. Evanghelia după Marcu spune: „Au venit la Isus, și iată pe cel ce fusese îndrăcit și avusese legiunea de draci șezând jos, îmbrăcat și întreg la minte; și s-au înspăimântat” (Marcu 5:15). Omul era din nou „întreg” din punct de vedere fizic, mintal, emoțional și spiritual. Esența Evangheliei este refacerea oamenilor zdrobiți de păcate, readucerea lor la starea pentru care Hristos i-a creat.

Cine altcineva ar fi fost mai potrivit să ajungă la acele zece cetăți, la Decapole, decât îndrăcitul transformat care putea să-și prezinte experiența înaintea tuturor oamenilor din întreaga zonă? Iată ce spune Ellen G. White: „Ca martori ai lui Hristos, trebuie să spunem ce știm, ce am văzut, auzit și simțit. Dacă L-am urmat pe Isus pas cu pas, vom avea ceva foarte precis de spus cu privire la felul în care El ne-a condus. Putem spune că am pus la probă făgăduința Lui și am văzut că este adevărată. Putem mărturisii ce știm noi despre harul lui Hristos. Aceasta e mărturisirea pe care o cere Domnul și din lipsa căreia lumea pierе.” - *Hristos, Lumina lumii*, p. 340

Adesea, pentru a aduce o schimbare în lume, Dumnezeu folosește martori neobișnuiți, schimbați prin harul Său.

Care este istoria convertirii tale? Ce le spui altora despre felul în care L-ai cunoscut pe Isus? Ce i-ai putea povesti unui om neconvertit căruia i-ar putea face bine să audă experiența ta?

Luni, 6 iulie – Proclamă-L pe Isus cel înviat

Era duminică dimineața devreme și cele două Mării se grăbeau spre mormântul lui Hristos. Nu mergeau pentru a-I cere ceva. Ce le-ar fi putut oferi un om mort? Ultima dată când L-au văzut, trupul Lui era însângerat, rănit și zdrobit. Scenele de la cruce se întipăriseră adânc în mintea lor. Acum, pur și simplu, ele își făceau datoria. Pline de durere, își croiau drum spre mormânt pentru a îmbălsăma trupul Lui. Umbrele sumbre ale deznădejdiei învăluiseră viața lor în întunericul disperării. Viitorul era nesigur și le oferea puțină speranță. Dar, când au ajuns la mormânt, femeile au fost uluite să-l vadă gol.

2. Cum a descris Matei evenimentele din dimineața aceea? Matei 28:5,6

Acum, femeile erau copleșite de bucurie. Norii negri de tristețe se risipiseră în lumina soarelui din zorii acelei dimineți. Noaptea întristării lor se terminase. Bucuria le împodobește chipul și cântece de veselie au luat locul lacrimilor de jale.

3. Care a fost reacția Mariei când a descoperit că Hristos înviase? Marcu 16:1-11

După ce s-a întâlnit cu Hristos cel înviat, Maria a alergat să povestească cele întâmplate. Vestea bună există pentru a fi împărtășită, și Maria nu putea să tacă. Hristos era viu! Mormântul Său era gol, și lumea trebuia să afle acest lucru. Și noi, când ne întâlnim pe drumul vieții cu Isus cel înviat, trebuie să alergăm să povestim ce ni s-a întâmplat, deoarece vestea bună există pentru a fi împărtășită.

Este surprinzător și faptul că, deși Isus le spusese mai dinainte că El urma să moară și să învie, ucenicii - cei pe care Isus i-a ales - au refuzat să creadă mărturia Mariei. „Când au auzit ei că este viu și că a fost văzut de ea, n-au crezut-o” (Marcu 16:11). Astfel, dacă nici chiar ucenicii lui Isus nu au crezut imediat, nu ar trebui să fim surprinși dacă ceilalți nu acceptă imediat cuvintele noastre.

Când a fost ultima dată când mărturia ta a fost respinsă? Cum ai reacționat și ce ai învățat din acea experiență?

Marti, 7 iulie – Impactul unei vieți schimbate

4. Care a fost reacția celor din Sinedriu față de mărturia dată de Petru și Ioan și ce au înțeles ei? Faptele 4:13

Biserica Noului Testament a avut o creștere explozivă. În Ziua Cincizecimii s-au botezat trei mii de oameni (Faptele 2:41) și, câteva săptămâni mai târziu, alte mii de oameni s-au adăugat bisericii (Faptele 4:4). Curând, autoritățile și-au dat seama ce se întâmpla. Acești credincioși fuseseră cu Hristos. Ei fuseseră transformați prin harul Său și nu mai puteau să tacă.

5. Ce s-a întâmplat când autoritățile au încercat să-i reducă la tăcere pe Petru și Ioan? Care a fost răspunsul lor? Faptele 4:1-20

Acești credincioși erau ființe noi în Hristos și trebuiau să-și spună povestea. Petru, un pescar cu gura mare, a fost transformat prin harul lui Dumnezeu. Iacov și Ioan, „Fiii tunetului”, care aveau o fire impulsivă, au fost transformați prin harul lui Dumnezeu. Toma necredinciosul a fost și el transformat prin harul lui Dumnezeu. Ucenicii și membrii bisericii timpurii au avut fiecare propria poveste de spus și nu au putut să tacă. Remarcă această declarație a lui Ellen G. White în cartea *Calea către Hristos*: „De îndată ce un om vine la Hristos, în inima lui se naște dorința de a le face cunoscut și altora ce minunat prieten a găsit în Hristos, căci adevărul mântuitor și sfințitor nu poate fi ascuns în inima sa” (p. 78).

Observă și ce au spus conducătorii religioși (vers. 16). Ei au recunoscut în mod deschis realitatea minunii care fusese înfăptuită - omul vindecat stătea în picioare acolo, în fața lor, dar ei au refuzat să-și schimbe atitudinea. Totuși, în ciuda acestei sfidări fățișe, Petru și Ioan nu aveau de gând să-și retragă mărturia.

Ce relație există între a-L cunoaște pe Hristos și a le spune altora despre El? De ce cunoașterea personală a lui Isus este atât de importantă pentru a fi în stare să mărturisim despre El?

Miercuri, 8 iulie – Să ne povestim experiența personală

În Faptele 26, îl găsim pe apostolul Pavel stând înaintea împăratului Agripa ca prizonier. Adresându-i-se direct, Pavel dă o mărturie personală, vorbind despre viața lui nu doar ca persecutor al adepților lui Isus, ci și despre viața lui de după convertire, ca martor al lui Isus și al făgăduinței învierii morților (vers. 8).

Când Pavel s-a convertit, pe drumul spre Damasc, Domnul i-a vorbit astfel: „M-am arătat ție ca să te pun slujitor și martor atât al lucrurilor pe care le-ai văzut, cât și al lucrurilor pe care Mă vei vedea făcându-le” (vers. 16). Împărtășirea credinței este întotdeauna o experiență dinamică. Înseamnă să spunem ce a făcut Hristos pentru noi în trecut, ce face El în viața noastră astăzi și ce va realiza pentru noi în viitor.

Când ne povestim experiența personală, accentul nu va fi pus pe ce am făcut noi, ci pe ceea ce a făcut Hristos. El este Dumnezeu care ne iartă nelegiuirile, ne vindecă bolile, ne încununează cu bunătate și îndurare și ne satură de bunătăți (Psalmii 103:3-5). A ne povesti experiența înseamnă să le spunem și altora despre harul Său minunat. Este o declarație despre întâlnirea noastră personală cu acest Dumnezeu al unui har atât de minunat.

6. Ce asemănări găsești între experiența lui Ioan și cea a lui Pavel? 1 Ioan 1:1-3; Galateni 2:20

Deși au avut experiențe de viață diferite, Ioan și Pavel s-au întâlnit fiecare personal cu Isus. Experiența lor cu Isus nu a avut loc într-un moment anume, în trecut, și s-a încheiat acolo. A fost o experiență continuă, zilnică, de bucurie în dragostea Sa și de umblare în lumina adevărului Său.

Poate convertirea să aparțină de domeniul trecutului și atât? Citește afirmația lui Ellen G. White despre cei care au crezut că tot ce contează este experiența convertirii lor din trecut: „De parcă, odată ce au cunoscut ceva despre religie, nu mai au nevoie să se convertească zilnic; dar noi trebuie să ne convertim în fiecare zi, fiecare dintre noi.” - *Manuscript Releases*, vol. 4, p. 46

Indiferent de experiența din trecut, chiar dacă a fost puternică sau dramatică, de ce este important să avem o relație cu Domnul zi de zi, să vedem bunătatea Sa, puterea Sa și faptul că El este real?

Joi, 9 iulie – Puterea mărturiei personale

Să privim din nou la Pavel în timp ce se afla înaintea lui Agripa. Apostolul stă în fața acestui om - ultimul în linia de succesiune a împăraților evrei și a casei lui Irod. Agripa pretindea că este evreu, dar, în adâncul inimii, era roman (vezi *Comentariile biblice AZS*, vol. 6, p. 436). Apostolul îmbătrânit, ostenit de călătoriile sale misionare și purtând urmele luptei dintre bine și rău, stă acolo cu inima plină de dragostea lui Dumnezeu și cu fața radiind de bunătatea Tatălui ceresc. Indiferent ce s-a întâmplat în viața lui și indiferent de persecuțiile și dificultățile prin care a trecut, el poate declara că Dumnezeu este bun.

Agripa este cinic, sceptic, împietrit și cu totul indiferent față de orice sistem autentic de valori. Prin contrast, Pavel este plin de credință, înflăcărat, devotat adevărului și neclintit în apărarea dreptății. Contrastul dintre cei doi bărbați nu putea fi mai clar decât atât. La proces, Pavel dorește să ia cuvântul și Agripa îi dă permisiunea să vorbească.

7. Ce mărturie a dat Pavel înaintea lui Agripa? Ce putem învăța de aici? Faptele 26:1-32

Bunătatea deschide inimi acolo unde duritatea le închide. Pavel este incredibil de binevoitor cu Agripa. El îl numește „cunoscător al tuturor obiceiurilor și controverselor iudeilor” (vers. 3, NTR). Apoi se lansează într-o discuție cu privire la convertirea sa.

8. Ce efect a avut asupra lui Agripa istoria convertirii lui Pavel? De ce crezi că a reacționat în felul acela? Faptele 26:12-18,26-28

Mărturia lui Pavel despre modul în care Isus i-a schimbat viața a avut un impact puternic asupra unui rege fără Dumnezeu. Nu există nicio mărturie atât de eficientă ca o viață schimbată. Mărturia unei vieți convertite în mod autentic are o influență uimitoare asupra altora - până și regii atei sunt mișcați de o viață transformată prin har. Chiar dacă nu am avut o convertire la fel de strălucită ca a lui Pavel, toți ar trebui să fim în stare să le spunem celorlalți ce înseamnă să Îl cunoști pe Isus și să fii răscumpărat prin sângele Său.

Vineri, 10 iulie – Un gând de încheiere

Esența vieții de creștin constă într-o relație cu Isus atât de bogată, încât vom tânji să le spunem și altora despre El. Oricât de importantă ar fi o doctrină corectă, ea nu poate înlocui o viață transformată prin har și schimbată prin dragoste. Ellen G. White explică foarte clar acest lucru: „Mântuitorul știa că niciun argument, oricât de logic, nu ar fi înmuiat inimile învârtosite și nu ar fi putut străpunge crusta egoismului și a spiritului lumesc. El știa că ucenicii Săi trebuiau să fie înzestrați cu putere cerească; că Evanghelia își va împlini lucrarea numai atunci când va fi vestită din inimi încălzite și cu buze elocvente, printr-o cunoaștere vie a Aceluia care este Calea, Adevărul și Viața.” - *Faptele apostolilor*, p. 31. În cartea *Hristos, Lumina lumii*, ea adaugă acest gând profund: „Iubirea minunată a lui Hristos va înduioșa și va supune inimile acolo unde simpla înșirare a doctrinei nu va izbuti nimic” (p. 826).

Există oameni care cred că a da mărturie personală înseamnă să încerce să-i convingă pe ceilalți de adevărurile pe care le-au descoperit în Cuvântul lui Dumnezeu. Deși este important ca, la momentul potrivit, să facem cunoscute aceste adevăruri, mărturia personală are mai mult de-a face cu eliberarea de vină, cu pacea, mila, iertarea, puterea, speranța și bucuria pe care le-am găsit în darul vieții veșnice, oferit fără plată de Isus.

Pentru studiu suplimentar: Elen G. White, *Faptele apostolilor*, cap. 41 „Vrei să mă îndupleci”.

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Psalmii 146 - Proverbele 2

1. Ce aleargă „cu iuțeală mare”?
2. Pe cine slăvește Domnul?
3. Care este soarta tuturor celor lacomi de câștig?
4. Cine anume nu mai găsește cărările vieții?

Evanghelizare, Secțiunea 8, subcapitolul „Întâmpinarea problemelor cu privire la respectarea Sabatului”

5. Care este singurul lucru din lumea noastră pe care ne putem sprijini?